

Arrest

nr. 275 624 van 1 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BOROTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij houdt in dat niet België, maar Oostenrijk bevoegd wordt bevonden voor de behandeling van het op 21 oktober 2021 in België ingediende verzoek om internationale bescherming en beveelt de verzoeker zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam: S. (...)
voornaam: M. (...)
geboortedatum: (...).1996
geboorteplaats: A. (...)
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer S. M. K. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 21/10/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 21/10/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en Afghanistan uit reisde zonder zijn nationaal identiteitsbewijs.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 21/10/2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot één treffer. De treffer toont aan dat de betrokkene op 23/09/2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 16/12/2021. Hij verklaarde gewerkt te hebben voor de lokale politie. Hij verklaarde gehuwd te zijn met Mevr. S. M. (...) en twee kinderen te hebben, S. H. (...) (M, 3j) en S. O. (...), (M,1j).

Betrokkene verklaarde dat hij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde in dit interview nooit eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben gedaan, hij verklaart dat hij zijn vingerafdrukken liet registreren in Oostenrijk zonder het doel hiervan te kennen.

Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 4,5 maanden onderweg was vanuit Afghanistan, dat hij door Iran tot Turkije reisde waar hij 15 dagen verbleef, en dan door Bulgarije naar Servië waar hij ongeveer 3 maand verbleef, en dan door Hongarije in vijf dagen tot Oostenrijk, waar hij tien dagen verbleef in een opvangcentrum, waarna hij illegaal per trein door Frankrijk tot België trok.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat hij onderweg hoorde dat België een goed land is voor vluchtelingen.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij bezwaar heeft omdat hij in België wenst te blijven, maar dat Oostenrijk niet slecht is.

Op 10/12/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties. Het verzoek aan de Oostenrijkse instanties werd op 22/12/2021 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij niets heeft met Oostenrijk, omdat zijn vingerafdrukken er onder dwang werden geregistreerd en hij er nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hij zegt meteen ook dat het er niet slecht was maar dat het zijn wens is in België te blijven. Wat de toepassing van de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere persoonlijke voorkeur en het idee dat België een land is dat mensenrechten respecteert, op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene heeft geaccepteerd onder artikel 18.1(b).

Wat betreft het bezwaar van betrokkene dat hij niet naar Oostenrijk wenst terug te keren omdat hij er nooit verbleef, er enkel doorreisde en geen verzoek wou neerleggen en verplicht werd tot registratie, is het dienstig te vermelden dat de Eurodac Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9

en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend en geen vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene inroept dat hij alleen door de omstandigheden zijn vingerafdrukken in Oostenrijk heeft gegeven omdat hij werd gecontroleerd, en dat hij nooit de intentie had een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk te laten registreren omdat dit simpelweg niet zijn bestemming was, dat hij in quarantaine werd geplaatst, kan dan ook niet worden beschouwd als een vernederende of onmenselijke behandeling uit hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten, noch als een reden om de overdracht niet te laten doorgaan.

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Betreffende de eventuele uitleg van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over internationale bescherming in Oostenrijk of voer de registratieplicht voor vingerafdrukken merken we op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. We benadrukken dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vingerafdrukken er gedwongen werden geregistreerd en hij er nooit de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, we zijn van oordeel dat de loutere voorkeur voor een land op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het feit dat betrokkene aangeeft geen enkele band te hebben met Oostenrijk weegt niet op tegen de nood aan internationale bescherming waarvoor hij Afghanistan verliet en waarvoor Oostenrijk zich op heden reeds heeft geëngageerd om dit ten gronde te onderzoeken. Betrokkene uitte geen verzet dat betrekking heeft op de omstandigheden van opvang en de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, hij werd in Oostenrijk ook de toegang tot de procedure internationale bescherming niet ontzegd, hij zegt zelf dat het er niet slecht was. Betrokkene bewijst geen enkele band met België waaruit een belang kan worden afgeleid die een overdracht in de weg zou staan of waardoor een ernstig en onherstelbaar nadeel zou ontstaan bij een overdracht. We verwijzen hier ook naar het feit dat er ook in Oostenrijk aanzienlijke inspanningen worden geleverd om aan de vlote integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen en dit conform het 'national action plan for Intergration' opgezet in 2010 en het '50-points-plan towards integration of refugees' als opvolger van het eerste plan publiek gemaakt in 2016. (<https://ec.europa.eu/migrant-integration/governance/austria>)

De bevoegde instanties van Oostenrijk stemden op 22/12/2021 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van de Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Oostenrijkse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse instanties de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update online op 08/04/2021, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (C. 2.7 pagina 54).

Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (2. pagina 95). Uit het verhaal van betrokkene blijkt dat hij slechts zeer kortstondig in Oostenrijk verbleef en er ook niet wou blijven, het is dan ook begrijpelijk dat hij geen zicht heeft op de opvangfaciliteiten en dat hij nooit enige poging ondernam zijn rechten op opvang te laten gelden.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg wettelijk is gewaarborgd (pagina 101). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn en zijn kinderen te missen. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn

hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De bevoegde autoriteiten in Oostenrijk worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de autoriteiten van Oostenrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten (4).

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij de gevraagde nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen vernietiging van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Uit bijkomende informatie die door de verweerder werd bijgebracht, blijkt dat de verzoeker op 27 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk heeft ingediend. Op 4 mei 2022 hebben de Franse autoriteiten een terugnameverzoek op grond van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) aan de Belgische autoriteiten gericht. Op 17 mei 2022 hebben de Belgische autoriteiten dit terugnameverzoek geweigerd en de Franse autoriteiten geïnformeerd dat eerder een terugnameverzoek aan Oostenrijk werd gericht op 10 december 2021, dat werd geaccepteerd op 22 december 2021 zodat de verantwoordelijkheid bij Oostenrijk ligt.

De voormelde gegevens worden ter terechtzitting voorgelegd aan de advocaat van de verzoeker en vervolgens wordt gevraagd naar het actueel belang bij de onderhavige vordering, aangezien uit de nieuwe gegevens blijkt dat de verzoeker niet langer een verblijf en de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België nastreeft, nu hij naar Frankrijk is vertrokken om aldaar een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het komt bovendien thans, gelet op de gewijzigde omstandigheden, aan de Franse autoriteiten toe om de verantwoordelijke lidstaat aan te duiden en de verzoeker naar deze lidstaat over te gedragen. Aangezien het thans aan Frankrijk is om de Dublin III-verordening concreet toe te passen, kan een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing de verzoeker in dit geval dan ook geen direct voordeel meer verschaffen.

De voorzitter wijst er tevens op dat het belang dat de verzoeker zou kunnen hebben bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, erin bestaat te bekomen dat België zich uiteindelijk toch bevoegd verklaart voor de behandeling van het eerder in België ingediende verzoek om internationale bescherming. De gedragingen van de verzoeker wijzen er echter op dat hij dit niet langer nastreeft aangezien hij zeer recent een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk. Hieruit blijkt dat de verzoeker zelf geen belang meer hecht aan het voorliggende beroep tot nietigverklaring.

De advocaat van de verzoeker stelt zich, wat het actueel belang bij het beroep betreft, naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan de verzoeker blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoeker die het belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor het proces tonen.

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aangegeven wat het actueel belang zou zijn bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* worden echter geen nuttige gegevens ter beoordeling aangevoerd die kunnen aantonen dat de verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoeker maakt niet duidelijk welk zijn belang is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (*cf.* RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE